लोकस्य', 'अञ्जसायनिः' अनायासेन प्राप्तिहेतुः, श्रुतिमार्गः। 'एतान्' पञ्चानुवाकरूपान् मन्त्रान्, यः पुमान् 'अच्छदिर्देशे' गृहस्याच्छादकानि कटरूपाणि च्छदींषि यावति दूरे न दृश्यन्ते तावति दूरे, अरण्ये गत्वा 'यावत् तरसं' यावद्बलमुच्चध्वनिना, 'अध्येति' अधिकत्वेन प्राप्नोति, गुरुमुखादधीते जपति वेत्यर्थः। स पुमान् 'स्वरेति' स्वर्गं प्राप्नोति। 'अनपब्रवः' अपकीर्त्तिरहितः, 'सर्व्वमायुरेति' प्रजादिकञ्च लभते, ब्रह्मवर्चसयुक्तश्च 'भवति'। तत्र स्तुतिप्रसङ्गादयं पुरुषार्थो जपविधिर्द्रष्टव्यः॥

(४) पुनरपि तं विधिमनूद्य प्रशंसति। "एतान्योऽध्येति। स्पृणोत्यात्मानम्। प्रजां पितॄन्" इति। 'यः' अयं पुमान् 'एतान्' मन्त्रान्, पूर्व्वोक्तरीत्या अधीतं, सः स्वात्मानं स्वकीयां पुत्रादिप्रजां स्वकीयान् पितृपितामहादींश्च 'स्पृणोति' तत्तदपेक्षितफलसम्पदानेन प्रीणयति॥

(५) पुनरप्येतन्मन्त्रवेदितृपुरुषमुदाहृत्य प्रशंसति। "एतान्वा अरुण औपवेशिर्विदाञ्चकार॥ ३॥ एतैरधिवादमपाजयत्। अथो विश्वं पाप्मानम्। स्वर्य्ययौ। एतान् योऽध्येति। अधिवादं जयति। अथो विश्वं पाप्मानम्। स्वरेति" इति। उपवेशपुत्रः कश्चिन् मुनिः अरुणाख्यः एतान् मन्त्रान्, 'विदाञ्चकार' अरण्ये गत्वा ध्यानं कृतवान्। स मुनिः 'अधिवादं' स्वस्मादधिकेन पुरुषेण सह विद्याविषये वादं, कृत्वा स्वयं जितवान्। अपि च सर्व्वमपि 'पाप्मानं', 'अपाजयत्' वि-